

KONINKRIJK BELGIE.
-----ADVIES VAN DE RAAD VAN STATE.

De RAAD VAN STATE, afdeling wetgeving, achtste kamer, op 1 juli 1987 door de Gemeenschapsminister van Cultuur verzocht hem van advies te dienen over een voorontwerp van decreet "houdende de opheffing van het decreet van 21 maart 1985 houdende het statuut van de reisbureaus", heeft op 23 september 1987 het volgend advies gegeven :

1. Het aan de Raad van State voor advies voorgelegde ontwerp beoogt de opheffing, met ingang van 10 juni 1987, van het decreet van 21 maart 1985 houdende het statuut van de reisbureaus.

Het ontwerp vindt zijn oorsprong in het feit dat het Arbitragehof, bij arrest nr. 36 van 10 juni 1987 (Belgisch Staatsblad 30 juni 1987), op verzoek van de nationale regering een aantal bepalingen van het genoemde decreet heeft vernietigd, op grond van het motief dat de Vlaamse Gemeenschap onbevoegd is om vestigingsvoorwaarden vast te stellen.

Ten gevolge van die uitspraak van het Arbitragehof - uitspraak die gezag van gewijsde erga omnes heeft - is er echter rechtsonzekerheid ontstaan. Zich strikt beperkend tot het voorwerp van het door de nationale regering ingediende annulatieberoep, heeft het Arbitragehof immers slechts enkele bepalingen van het decreet van 21 maart 1985 vernietigd, nl. artikel 6, artikel 7, 1°, partim, en artikel 8, 2° en 3°. De overblijvende bepalingen van het decreet vormen met de vernietigde bepalingen echter een onverbrekkelijk geheel, zodat ook die bepalingen - hoewel zij formeel zijn blijven voortbestaan - moeten worden geacht eveneens door bevoegdheidsoverschrijding te zijn aangetast.

Het is dus zaak de rechtszekerheid te herstellen door ook de niet door het Arbitragehof vernietigde bepalingen van het decreet van 21 maart 1985 uit de rechtsorde te doen verdwijnen.

.../...

Het door de Vlaamse Executieve geredigeerde voorontwerp van decreet lijkt de daartoe meest geëigende oplossing. Decreten van een Gemeenschapsraad kunnen immers alleen worden ongedaan gemaakt, hetzij door het Arbitragehof, hetzij door de betrokken Gemeenschapsraad zelf. Vernietiging van de overblijvende bepalingen van het decreet van 21 maart 1985 door het Arbitragehof is thans echter niet meer mogelijk, omdat het Hof zich enkel kan uitspreken binnen het raam van een tijdig ingesteld annulatieberoep en de termijn voor het instellen van een dergelijk beroep sedert lang verstreken is.

2. Vernietigingsarresten van het Arbitragehof hebben, door hun aard, in beginsel terugwerkende kracht tot op de dag van de totstandkoming van de vernietigde bepalingen. De wet van 10 mei 1985 betreffende de gevolgen van de door het Arbitragehof gewezen vernietigende arresten biedt aan het Hof weliswaar de mogelijkheid om, op grond van billijkheidsoverwegingen, van dat beginsel af te wijken, doch het betreft hier een uitzonderlijke bevoegdheid waarvan het Hof in het bedoelde arrest geen gebruik heeft gemaakt.

Een volledig herstel van de rechtsorde vergt derhalve dat het decreet van 21 maart 1985 zou worden ingetrokken met ingang van 26 mei 1985 (1), en niet opgeheven met ingang van 10 juni 1987.

.../...

(1) Het decreet werd bekendgemaakt in het Belgisch Staatsblad van 16 mei 1985 en bevatte geen voorschrift inzake zijn inwerkingtreding, zodat het met toepassing van artikel 56 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 verbindend is geworden de tiende dag na zijn bekendmaking.

3. De keuze van 10 juni 1987 als opheffingsdatum werd blijkbaar ingegeven door de bekommernis om de vergunningen veilig te stellen die werden afgegeven vóór de uitspraak van het Arbitragehof waaruit is gebleken dat het decreet van 21 maart 1985 door bevoegdheidsoverschrijding is aangetast.

Hoe lofwaardig die bekommernis ook moge zijn (1), het komt de Vlaamse Gemeenschap niet toe een dergelijk regularisatieëffect na te streven. De onbevoegdheid om de vestigingsvoorwaarden te regelen, impliceert uiteraard immers ook de onbevoegdheid om individuele beslissingen te regulariseren die onwettig zouden zijn wegens strijdigheid met de ter zake geldende voorwaarden.

4. Ten slotte kan ook nog worden opgemerkt dat in onderhavig geval, wegens de bijzondere omstandigheid die aan de intrekking van het decreet van 21 maart 1985 ten grondslag ligt, niet de regel kan gelden dat de opheffing van een wet niet slaat op de bepalingen van die wet waarbij vroegere wetten werden opgeheven en die opheffing die vroegere wetten derhalve niet doet herleven. Er moet dan ook worden aangenomen dat de intrekking eveneens artikel 14 van het decreet tot voorwerp heeft, met het gevolg dat, wat de Vlaamse Gemeenschap betreft, de wet van 21 april 1965 houdende het statuut van de reisbureaus zal moeten worden geacht nooit te zijn opgeheven.

(1) En daargelaten dat het in die optiek logischer ware geweest niet 10 juni 1987 (datum van de uitspraak), maar wel 30 juni 1987 (datum van de bekendmaking van het arrest) als criterium te kiezen.

De kamer was samengesteld uit

de Heren :	P. VERMEULEN,	eerste voorzitter,
	J. NIMMEGEERS,	staatsraden,
	W. DEROOVER,	
	J. GIJSSELS,	assessoren van de
	J. HERBOTS,	afdeling wetgeving,
Mevrouw :	F. LIEVENS,	griffier.

Het verslag werd uitgebracht door de H. E. HAESBROUCK,
auditeur.

DE GRIFFIER,

DE VOORZITTER,

F. LIEVENS.

P. VERMEULEN.